

VERTEC.

Izhaja
1. dné v
meseču
in stoji
za vse
leto po
pošti
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.
Brez
pošte:
za vse
leto 2 gl.
40 kr.,
za pol
leta 1 gl.
20 kr.

Naroč-
nina naj
se na-
prej pla-
čuje in
pošilja
ured-
ništvu v
špi-
talskih
ulicah
hž. št.
273
v Ljub-
ljani.
(Lal-
bach.)

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 6.

V Ljubljani 1. junija 1875.

Leto V.

Jagodov cvét in solnčni žarki.

Polétna doba solnčna ogrévala je svét,
Ko se nakánil k vodi mlad jágodov je cvet;
Nogé mu v skoku nese nizdólu gorski pot,
Iz vóde lice bélo vže vidi si od tód.

Še malo bliže stópi, svetléjši tam je kraj;
Čemú bi se ne gledal, ker mlad in sam je zdaj?
Okroglih lic v zercálu sladkó se veselí,
Na čelu čop ruméni krasóten se mu zdí.

„Ucé, da ogledálo ne zláže se nikdár,
In če je to resnica, kakó sem lepa stvar!“
Od vseh straníj se gleda, pripógneno stojêč,
Ter zadovoljen kima, sam sebi se čudêč.

Gorjé! prelépa vila, ki nij je videl prej,
Sedí na ónej stráni pod bukvo senčnih vej,
Povzdigne perst šaljívo in reče mu takó:
„Sam sebi se čudíti, ne vém, če je lepó!“

Cvet jágodov se zgáne, všibé se mu nogé,
A listi béli z gláve v trepétu mu leté;
Kar berže more, smukne v germónvje pretemnó,
In sram ga je, a v serci kakó mu je hudó!

To víde solnčni žarki, in z néba naopík
Spusté se vanj v goščavo germónja in mladík;
Zamán se odmikáje, ne vé, ni kod ni kám,
Ko njih plamén ga kara: „prepozno te je sram!“

Bagréna rudečéica obráz mu páli bléd,
Da kar oči povéša osramočéni cvét,
In ko za žarkom žarek mladóst mu je odžgál,
Pripôgne glávo sládko v zeléni plašč do tál.

A v jagodah spomín se níkdár ne zamorí,
Da ône cvet so gízdav popréršnje bíle dni;
Oblíče zagorelo prikriva vsaka še,
Ker solnčnega pogléda še vedno sram jih je.

Lujisa Pesjakova.

V vseh bédah upaj na Boga.

(Po „Smilji“ poslovenil I. T.)

V hervatskeji vási je živel kolár sè ženo in imel troje otrók. Slaba kóča, njivica in krava, to jim je bilo vse, kar so imeli.

Uže več let so živeli, če tudi siromašno, vendar srečni in zadovoljni. A ta njih sreča nij bila stalna. Strašna nevihta pride ter jim unčí vso létino; malo pozneje tudi njih kravica pogine za govéjo kugo, ki je grozovíto morila živino po vseh obližnjih krajih. Tako siromašna obítelj brez nobedne pomoči ostane baš pod zimo.

Ker ga nij bilo človeka, kateri bi jim bil kaj posódil v velikej bédí, treba je bilo prodati njivo. Uboga žena je delala po dnevi in po noči, da bi možu pomagala odverniti siromaštvo od hiže; a mož je bil neskerbljiv ter se nij dosti pekel za dolžnosti, katere ima gospodar. Rokodelstva se nij deržal, v cerkev nij hodil, in kar je bilo še najžalostneje, namesto dobrih naukov je otrokom dajal slab izgled.

Njegova izverstna, blaga žena je stvorila vse, da bi moža kreníla zopet na pravi pot; — a zaman. Delal je po svojej glavi, ne poslušáje njenih opomínov.

Uboga žena, vidèč, da je dolžna sama skerbeti za svoje otročiče, nategne vse síle, da bi jim dajala kruha, a to jej k malu izpodkoplje zdravje.

Zdaj pride še druga nevolja v hižo. Najmlajše dete obolí za vročinsko boleznijo. Skerbna mati, ki je po vse noči stregla dragej hčerki, dobode isto bolezen, in — umerli sta obé.

Pomíslite otroci, kolika izguba je to bila obéma še živima otrokoma! Bila sta devetoletna bratec, blízneca (dvojčka), po imenu Peter in Pavel.

Nesrečna otroka, izgubivši mater, ostaneta brez nobedne tolažbe na svetu. Mati jima nij pribavljála samo potrebne hrane, nego prizadávala si je tudi, naučiti ja vsemu, kar je dobrega in lepega.

A njíju brezskerbni oča se skóraj utéši o izgubi krepostne žene in mlade hčerke. Zdaj je bil še nerodnejši nego li poprej, ter nij mu bilo niti najmanjše skerbí, poiskati si dela, s katerim bi hranil sebe in svoja otroka.